

מה קורה קאנו?

"חייל החורף" תמונה אמריקאית על מלחמת וייטנאם, דוגמה של הסרט פרצה שעוררית, כשהבמאי מעולם לא עשתה זאת על אלג'יר!

חיצ'קוילעג אל מיסטרס שונים בעולם. חמ' שח פושעים. שהם גיבורי הסרט, מגי' עים למסקנה שקופות הבנקים שייכות למאה הקודמת. הן פשוט עסק עלוב ל- עומת ההון שאפשר לעשות בניצול נבון של מצבים פוליטיים. אחד מגיבורי הסרט מגדיר זאת כך: "כל ימני קיצוני ישמח לשלם הון כדי שתירה בימני מתון, מתוך תקווה שהאשמה תיפול על שמאלי מ' תון."

אם ללוש נראה כבועת-סבון איטית, הרי מה שבא בעקבותיו עשה רושם של כדורי בוץ כבדים: סרט גרמני של פיטר פליישמן התיימר להציג את מלחמת הדו-רות וההשקפות בגרמניה של היום. במ' קום לרדת לשורשי הבעיות, בהר פלייש' מן להציג כלבו חולני של כל התחלואים האפשריים: אווירה נאצית, יצרי כיבוש-זיהום סביבתי (אחד הרעיונות הפופול-ריים ביותר בסירטי הפסטיבל), רצח בסי' טונות, צביעות דתית, ושאר ירקות. גי' בור הסרט, בנו של כומר, מפלט דרכו באשפתות הללו המום ונבוך, לרגע נש' אלת השאלה, האם הבמאי לא היה נבוך בעצמו נוכח כל יצירי דמיונו, שבוודאי הסתבך בתוכם בלי כל כוונה רעה.

נגיפי זוועה

א יליה קאזאן הסביר בהתנצלות ש' בא לקאן רק משום שסירטו אורח'ים. שצולם ב-16 מ"מ ובתקציב קטן, לפי סי' פור של כריס קאזאן, בנו - זקוק לבימה ציבורית רחבה ככל האפשר, זהו מעשה בחייל משוחזר מווייטנאם, בעל דעות פאציפיסטיות, החי יחד עם אשתו ובנו הקטן באחות אביה של האשה, האב הוא סופר ימני הכותב מערבונים ומעלה על נס את האלימות על כל גילוייה. בוקר אחד מגיעים למקום שניים מתבריו לנשק של הצעיר, אותם הסגיר בקוריאה ליד השלטונות באשמת ביצוע מעשי-זוועה. ה' פגישה מביאה להתנגשות בין שוחרי ה' שלום לנגועים בנגיף המלחמה - הת' נגשות שמגיעה לשיא עקוב מדם, כצפוי אצל קאזאן.

באמריקה נחל הסרט כישלון חרוץ, ולי- כן מנסה קאזאן למצוא לו אוון קשבת בצד השני של האוקיינוס, "המימסד מציע לי רק נושאים תפלים, לכן החלטתי לק' חת את היוזמה בידיים, ולעשות בעצמי מה שמעניין אותי" הסביר את עמדתו. בינתיים, הגיעה לעיר הכוכבת נאטאלי ווד, וכבר מתהלכת השמועה שהיא מנסה למכור לו תסריט שיחדש את שיתוף-הפעולה שלהם מימי זוהר בדשא.

שניהם זקוקים לכך. ההצהרות זורמות מכל עבר. העי' תונאים, המשמחים לשתות שמפניה בכלל עת, באים ולוגמים, ועם כל כוס בולי עים גם עוד פילוסופיה קולנועית, מיר צרת בשיטת הסרט הנע לכבוד הפסטיבל.

מוטל עליהם, ולהצטנע מפני אורות ה' זקורים. ג'וזף לואי, נשיא ועדת השופ' טים, שקיבל לפני שנה את הפרס הרא' שון (המקשר), לא הואיל אפילו להת- אכסן כאן בקאן, אלא בעיירה אקסקלר סיבית וקצת יותר מרוחקת מן החוף, סן פול דה ואנס, מקום מגוריו של שאגאל. עד כמה לואי מתרגש מן האירוע, ניתן להבין מן היחס המזלזל שלו למראיין מקר' מי. המראיין התחכם, ובסוף הראיין שאל את הבמאי המפורסם אם היה כן בתשור' בותיו. השיב לו לואי: "זו שאלה אידיור' טית. אם שיקרתי, הרי כל המעמד הזה היה מיותר. אם לא, השאלה שלך הסרת טעם."

עם פלוגת שוטרים

ה מראיין לא התייאש, פנה באותה השאלה לביבי אנדרסון, השחקנית הברגמנית שגם היא בצוות השופטים. תשובתה: "זה היה תלוי בשאלותי". היצ'קוק, שיבוא לנעילת הפסטיבל, הרי

"דמ'יה ג'ונסון" רוברט רפורד בתפקיד ירמיה ג'ונסון, בסירטו של סידי פולאק, בוחר להתבודד מרצונו החופשי, כדי להתרחק מאלימות, מגלה בדרך איש שהאינדיאנים קברוהו בחול. המסקנה העגומה: בכל מקום בו חיים בני-אדם, קיימות איבה ושינאה.

דיע שיש לו כבר תגובה לכל השאלות, "אין תגובה". מה לעשות. פסטיבלים הפכו לרוטינה. בבתי-הקפה שעל הטיילת משוים העיתור' נאים את הארוחות שקיבלו כאן עם אלה של ס'סבטיאן ואלה של וונציה ואלה של ברלין. הוכוכבים הגיעו בצייטונות לערב הפתי' חה. צבא צלמים המתין להם על המדר' גות, בצידו פלוגה של שוטרים, לשמירת הסדר. לינו ונטורה וואק ברל באו עם כנופיית קלוד ללוש (שסירטו הרפתקאה היא הרפתקאה פתח את הפסטיבל). קורד יורגנס, שארל אונבור ואיליה קאזאן, מי' של מרטייה וניקול קורסל - רשימה ארוכה מאוד. אבל מה זה כבר משנה? מאז הפסיקו החברות האמריקאיות לממן את נשפיהענק שלהן, אין איפה ללבוש שמלות עוצרות-נשימה - ואין היכן לה' סיר אותן בפומבי למען הרושם.

עסק עלוב

א ת הרוח החדשה השלטת באופנה, כמו היתה יורשת מקומו של הזוהר הקולנועי והאשליות המתוקות, אפשר היה לחוש גם באופיו של הסרט הראשון ב' פסטיבל, הרפתקאה היא הרפתקאה של קלוד ללוש הוא אמנם קומדיה, אבל חי' צוגית בלבד. כל ההומור שבה מכוון כי

מאת דן פיירו

שליח "העולם הזה" לפסטיבל קאן.

ה הו פסטיבל הקולנוע ה-25. או אולי ה-26. או ה-27. איש לא סיכם זאת סופית. זאת אומרת, כולם יודעים שהפסטיבל הממשי הראשון נערך ב-1946. אבל ישנם כאלה הסופרים גם נסיון-נפל אחד שהיה לפני כן, וישנם גם כאלה ה' מטרבים לקחת בחשבון את 1968, משום שמהומת אותו מאי, ומרדני הקולנוע, סוצצו את הפסטיבל לפני סיומו החוקי. על גג ארמון הפסטיבלים שבקאן נערך קוקטייל גדול, אבל לא כל-כך עשיר, לכל מאות העיתונאים שהגיעו לכאן, צוות טלוויזיה אמריקאי מחפש מתראיינים ל' תוכנית תעודית כת שעה על הפסטיבל. הם לוכדים את כתב הווארייטי בספרד, שבא לכאן בפעם הראשונה: "זהו ה' פסטיבל הגדול ביותר, והחשוב ביותר", הוא אומר, "ואסור לאדם העוסק בעסקי שעשועים להחמיץ אותו". וכאילו בדרך-אגב, הוא מכניס גם את שם עיתונו. קצת פירוט עוד לא הזיקה לאיש. הרי זה מה שבאו לעשות כאן גם מאות עיתור' נאים, במאים, מפיצים, וכל מי שיש לו או אין לו מה לעשות בעולם הקולנוע.

לעומתה, גיים דיביס, איש הדיילי אקס' פרס, מגדיר: "הפסטיבל הזה הוא כמו דינוזאור. כולם יודעים עליו, כולם שומ' עים עליו. אבל אתה בא הנה, ומיסתבר לך שאם ישנם כוכבים - הם סגורים במלון. הם אינם צועדים, כמו בימים ה' טובים, לאורך הטיילת. העיר אינה מקר' שטת. הזוהר חלף ואינו, גם הוא מוכיר את שם עיתונו. שיידעו מי הוא.

לראיין ולהתראיין

נ יתה צודקים. קאן האגדית אי' נה מתרגשת מן המאורע. היא קיב' לה את פני הבאים בשמיים אפורים ובי' טיפסוף קל, במחירים מרקיעי שחקים (זה רק בעונה, טוענים כאן, אלא שהעונה נמשכת כל השנה). ובקורירות מוחלט. במלונות הגדולים מצטופפים שמות גדולים, אבל הם כבר לא מעוניינים ב' זוהר. הזוהר כבר לא באופנה. כולם יודעים שבאו הנה לעבוד. אלה - לראיין, אלה - להתראיין. אלה - לראות ואלה - להיראות. כולם נחפזים לעשות את ה'

"המעמד השליש" פיטר אוטול (בחברת מישל מרטייה) ככנ' אצילים מטורף המאמין כי הוא אלוהי אחאבה. כשמרמאים אותו, הוא הופך לשטן עמאדס כמו כל בני-האדם. השחקן ותבמאי הכחישו מכל וכל כאילו סירטם מהווה סאטירה על האצולה הבריטית.